

lust zijner medescholieren opwekten. Mede omdat tal van kleine, gewaschen blaadjes van vee in de weide, grootendeels 1802 gedateerd *), voor den tijd van hun ontstaan zoo verrassend zijn. Want hoezeer nog geenszins ten volle verantwoord, wijzen ze, in den bouw der dieren, naar een sterk vereenvoudigende soberheid van opvatting, een kloek gevoel voor volumen, en toonen ze een opmerkelijke evenwichtigheid van compositie. Misschien hebben de Andriessens zich meer bepaald tot het leiden van den jongeling in het volgen van zijn voorkeur, dan hem de voor later noodzakelijke studie van het pleister op te dringen. Maar zijn begaafdheid deed hem de moeilijkheden ook hiervan te boven komen, voor gekleed en ongekleed model snel in vaardigheid groeien, zoodat hij, in het jaar volgende op zijn intreden, reeds een derden prijs behaalde †).

Het verkeer met de andere aankomende kunstenaars op de lessen, kennismaking met ouderen, deden hem met hen, gelijk men bij De Vries kan nalezen, een cénacle vormen van wakkere jonge talenten, die in velerlei opzicht in hun werk op een vernieuwing der vaderlandsche kunst konden doen hopen. De stijl van dien tijd toont in tal van figuren, en vooral in de teekenkunst, zich te willen afwenden van het stijve, kleine, peuterige te eener, het los-verwaaide, karakterlooze te anderzijde, in het algemeen van het ijl- en dikwijls schrikleurige, naar breeder, maar ook gedegener trant, naar een waarneming, die minder angstig-nauwlettend doch tegelijk ook gevoeliger zal zijn en die in de kleur weer waarheid zal brengen. Zoo vinden we dan verscheidene van hen, op wie de kunst dier dagen haar hoop mocht vestigen, verzameld om Van Troostwijk. Hulswit, die beter kan zijn dan de bleeke schilderijen op Hobbemaschema's doen vermoeden, Brongeeft, dien men naar waarde leert schatten in zijn stukjes in Teyler, maar die later vergroefde, Stokvisch, teekenaar van een vaak niet onaantrekkelijk dierbeeld, Michaëlis, wiens landschapstudies een serene geest ademen, Dasveld, wiens pittige schetsen van honden op die van Van der Brughen lijken vooruit te loopen, de oudere vriend van onzen meester, Jean Bernard, een liefhebber, die soms voor verrassingen stelt en wien wij enkele portretten-in-actie van Van Troostwijk danken, de beide Van Ossen, P. G., de dierenschilder, dien men in het Haagsch museum leert waardeeren, G. J. J., de bloemenschilder, die later, in Parijs, in zoo modern-aandoende croquis het leven van zijn tijd zou noteeren, zijn er de bekendsten van. Op gezette tijden kwam men bijeen, teekende en liet elkaars voortbrengselen rondgaan en wisselde er over van gedachten. Van Troostwijk, hoe bescheiden hij ook van zichzelf dacht, was onder hen onbetwistbaar de eerste. Want onttrekt zijn werkzaamheid tusschen de jaren

*) Voorbeelden ervan vindt men in het Prentenkabinet te Amsterdam, in het Museum Boymans en in de collectie Bremmer.

†) De academiestudie van dat jaar wordt, met die der volgende jaren, bewaard in het Archief der Rijks-Akademie van Beeldende Kunsten te Amsterdam.